

Panu Skácelovi

Nadarmo nenavlékáme niť
nadarmo nesplétáme síť
to abychom byli spaseni
abychom měli klid...

V dětství jsem mamince hrdě provlékal
ouška nití
a ona mi četla o rybářce
která byla oblečená neoblečená
zahalená v síti

Později jsem sám
své hrdinky svlékal
a zahaloval do sítí
a fotografoval
a tak „zvěčňoval nahotu“

Ještě po letech mám pocit
že spoustu věcí dělám
kvůli nahým holkám
Proto „pořád navazuji niť
a splétám na sebe síť“

Oč jsem dál od dětství
oč je širší moje cesta
a dokážu být víc dojatý starou tramvají
nedokážu se pořád povznést
nad svým tělem
A v myšlenkách na půvabnou dívku
jen stěží ovládám ruku
která by zas chtěla
létat nad krásnou novou zemí !

* * * * *

Ach Kunratice!
Les lesopark lunapark!
Stojím před padlým stromem
zase spadnul jeden totem
kolem cvičí běžci
a ruina
krále Václava
se nezadržitelně rozpadá
ještě rychlejším tempem
urychleného věku
plného plechových skřetů
kteří parkují všude kolem

Hele, tenhle nese volant na zádech,
ten zas převodovku,
ten zas obřadně nese svíčky,
a tamhleten něco jako činky,
tenhle zas zadní sedadlo
a tamhleten Mogul jako kadidlo
běží k podivnému obřadu
už startují
už modrají
už se dusí

Běhy za autem
rozkvetlými sady
končí na smetišti
kam si všichni lehají
a odpočívají
mezi vraky
aby za půlhodinku
zas jeli dál

* * * * *

Dělníci vycházejí
od Lumierů
a za nimi následován
svými slony
cupká Dalí
mezi prsty mne mravence
a Gala před sebou nese kříž

A vedle
obchází bary
Severin
a Vanda má výkrojky v kůži
v podpaží a na bříše
Bílá židle od Leppina
leží v zahrádce paní sochařky
které mezi stehny
tryská petrklíč

Dělníci vycházející od Lumierů
o tom nemaj ani tušení
Edison sedí doma v křesle
a padá na něj zděšení:
Tak tohle jste chtěli
oči zmatený !

* * * * *

Postmoderní
technologie
je velice vstřícná
k fantazii
Ano, pane B

Ranní
melancholie
je velice vstřícná
k onanii
paní H.

Ranní noviny
přinesou hovadství
do české rodiny.
Jediná slina
mezi literami
změní ty noviny
v pouhý kus papíru
jenž nese koniny.

Pocta Internetu

Internet je
jízda do latríny
pohár po němž by Sartrovi tekly sliny
a Wallece by chtěl pořád přidat
a Marx by nechápavě volal oktrojovat
a Lenin opakovat opakovat

Počítače celého světa spojte se
a třešte se, dogmatici planety !

Internet je Spasitel
Internet je největší svůdce
Internet je nejpovrchnější vůdce
Internet je Moc
Internet je klíč k nebeské bráně
Internet ví jak na ně
hlupáky a inženýry duší
chcípáky a věřitele Velkého homeopata
Internet je lék
Internet je útěk ze samoty
do samoty
Internet je jízda do vagíny
Internet je Cesta
Internet zmůže všechno
a nic
i když jsi jen atom v obalu Země
dokazuje ti, žeš její součástí
Tím že dýcháš
sarfuješ
po Internetu
je nic

Pokušení sv. Antonína II

Mladí přicházejí
na pavoučích nožkách
a macatá maharání
tak dychtivá
a bezohledná
tak jiskřivá
výhružná
a pomstychtivá
se týče nad Právem

Už si neškrtněš
poeto
protože mladí přicházejí
na svých hbitých nožkách
tančí mezi hamburgery a steaky
tak silní
a draví
mladí
sloni na pavoučích nožkách

* * * * *

Procházím se Prahou
a stále víc mám pocit
že to není moje město
že moje město bylo kdysi
Už jí nerozumím
Praze matičce
zrůdičce

Stále víc mám pocit
že jdu někam mimo
mimo mísu zlatou
že už jsem trochu vyšeptalý
že jsem prostě pán Sbohem

S nikým se nezdravím
s nikým se nebratřím
nikdo mě nevnímá
jen ta krásná Rumunka
tváře krev a mlíko
mě oslovuje a žebrá
Já se odvracím, uhýbám pohledem
my dva spolu
přece nic nesvedem

Jinovatka na jejím zadečku
je podobná svatému kopečku
roztaje pod mou dlaní
Od čeho to dívko máš?
Od sedění, panáčku, od sedění...

Komedianti

Jen v rozkoši
jen v rozkoši
mládí se ti navrací !

Můj sladký šašku
opakuj to každý den
Paňáco !
navleč si hábit
nalič bledé tváře
a pojd' se milovat a prát !

Spolu se vším
co na scéně strávíš
pod maskou skrýváš svůj žal
směj se i když máš prázdnou náruč
směj se, paňáco,
neboť všechno krásné
ti čas už vzal !

Obrazy (Kartinky)

Jak je možné
že čím víc víš
tím méně tomu rozumíš
a tím víc sníš,
ptá se žena muže,
když ho přibíjí na kříž

On v přestávkách mezi steny káže,
stále káže své bla bla bla,
nic nevím, ničemu nerozumím

Jen pro muže je všechno tak složité
meditují tři grácie
nad tělem Parida,
zabitého střelou Amorovou,
a nemyslí vůbec na muže,
ale na své děti

Spisovatel se oběsil
na hromadě svých vlastních knih
vystoupil na tu řadu
se šňůrou na krku
a hřbety to nevydržely
a sesuly se
jak předpokládal
Možná neřekl vůbec nic,
možná vydal krátké ach,
každopádně za týden v novinách
z jeho myšlenek a těla
zbude jen ten známý prach

Host

Ne na druhý krok
ale krok třetí
a čtvrtý,
myslí,
ne na ptáka, který letí,
ale kam usedne,
nezajímá ho,
příčina,
ale následek

Spíš než na druhý břeh,
myslí na plavbu zpátky,
hledí-li na nahé tělo,
rentgenuje duši,
spíš než milování
miluje roztoužení
a ochablost minutu poté

Čas poté je jeho čas
plocha mezi záběry
poločas
ne výkon, ale pauza
noc ani den
čas rozednívání
a stmívání
mezičas
mezi vdechnutím a nadechnutím
plocha mezi okénky filmu
epocha zmatení stylů
mezidobí kdy se sbíraj síly
po hostině siesta
po milování ochablost
není muž ani žena
je jen host

V horách hrál kdosi
na fagot
a já stál
a poslouchal

Nebyl to bůh Pan
ale někdo, kdo chtěl být sám
a zároveň s někým
A proto hrál
neviděný
a skrytý
mezi stromy

Život s rtutí

Propiska vstává
kopuluje s papírem
podívej se z okna
špekáčky chtěj lézat
zní Bethovenova Devátá
člověk je poslední pokus
čtu si v knize o česneku
Vařme z konopí
milujme muže s muži
nejlepší čaj je z Vihorlat
černá je bílá
brčál je šarlat
opál je voda
kámen je brouk
(Stones is beetles)
smutek je radost
nashledanou je shledání
vina je pokání
začátek je konec
a konec je začátek
- a to je jediná naděje

Tu si ordinuji každé ráno
tuhle zlodějskou naději
když rozbaluji tělo
i když nikdy nic nemohu opakovat
dvakrát nevstoupím do stejného bláta
dvakrát nejsem stejný táta
dvakrát nejsem stejný milenec
dvakrát nejsem včera stejný máslo
dvakrát jiná chuť
jiná svoboda
jiná pravda
všechno tohle pluje na hladině rtuti
závislé na její blance
Ach dej mi něco pevného
a hmatatelného
více než jen tvé tělo rtutí

Zdá se mi
že to jediné správné spojení
je duha
po níž stoupám a klesám
a vznáším se nad tvou zemí

kde brčál je šarlat
opál je voda
kámen je brouk
smutek je radost
nashledanou je shledání
- takový nějaký asi bude ten ráj
tam vše splyne
a ráj je smrt
a smrt je ráj

Svítím spolu s duhou
stoupám vzhůru
zatápí pode mnou
já stoupám klesám
větrem komíhán
jsem strašně sám
a zároveň se všemi
a všechny miluji
oblaka lidi zem
možná právě tohle je konec
a to je ráj
plus a minus
(ženy a muži)
splývají
a ze splynutí vyšlehne blesk
a to je kopulace mé tužky
a s ní
nejsem
sám

Kalné ráno

Můj ďábel dneska zaspal
bylo to kalné ráno
usmíval se na mne z bílého stropu
a pravil
Nemohou tě všichni milovat
někteří tě dokonce musí nenávidět
jen tak se to vyrovná
jen tak se to srovná
Balvany lásky jsou na obtíž
Jsi zamilovaný pornograf
básník historik fotograf
tatínek
spěchej za jednou svých rolí
utíkej a křič !
Pak jen smutně zavil
a ocasem udělal kříž
A já vstal

* * * * *

Jsi krásná
jsi obrázek
mnou broušený
a hnaný
milionkrát hnětený
a tesaný
a okopaný
miliony pohyby hnán
a miliony zim
tvarován

Podívej
vesmír
zeměkoule
dějiny -
všechno leží v dlani !

Máš neuvěřitelnou moc
Jsi krásná
jsi oblázek

* * * * *

Jak poutavěji zní
ševelení větví
mých oblíbených staříků
Filemona a Baucis

Jak já miluji staré stromy!
Hladím jejich kůru
a hledím do koruny
a povídám:

Já Tě pořád miluji
můj malý
rozsochatý
stromě!

Tvá pusa mě povznáší
když Ti ležím
v náručí
a skrz Tebe vnímám

nebe
oblohu
a cestu
ještě dál

Variace na staré téma

Kousám
do tvé kedlubničky
v naději
že její chuť
budu mít
stále raději

Mohu však dráždit
epitel
do nekonečna
pořád stupňovat
žár a chuť
a tak ho kultivovat
obdělávat, kropit a hřát?

Mohu být jeho sluncem
hnojivem i vodou
mohu stále chtít
víc a víc?
Mohu být osamělým gigantem
i všemilujícím amantem?

Mohu milovat
vodu
i poušť?
A mohu být na tvé zahrádce
poslední osamělý plod
který když uzraje
nezbytně odpadne?

Tady máš rýč
a běž si psát, povídáš
A já štrikuji řádky
abych měl v seriálu další díl
zatímco zahrádka uvadá
Jistě je jednodušší místo rýče volit pyj
a umilovat se v pampeliškách
(I když největší rozkoše
ducha
plodí osamělost
leč balvan osamělých
je odlišnost)

* * * * *

Svlékám kůži
svlékám vlasy
svlékám šaty
a hážu je do ohně
o filipojakubské noci

Už ale neumím
tančit na oharcích
za rozbřesku
první májové moci

Stojím na skále
(The Full on the Hill)
světla ohňů pod námi
Mám se vrhnout dolů
budu letět
nebo padat?

Stojím na rozhraní
a jsem na cestě
a nevím ještě kam
To za sebou už znám
možná směřuji k temnotám
možná do Compostelli

Jsem v čase změny
jsem na okraji
jsem na hraně
změny tempa
změny stylu
Dost možná, že chybuji,
ale ničeho za sebou nelituji

Chystám se na pouť s oblázkem na duši
svůj kámen chci položit k ostatním
na tom známém pahorku
kde jsou ti skuteční „sloupové Evropy“
a věnuji tam též „tichou vzpomínku
slzám potu v zahradě Getsemanské“
jako kdysi

Ach tenkrát, tenkrát jsem byl jiný
ted' už nejdu s milodary
ani s obětinami
jen prosím o požehnání
mé rodině
a mému úsilí

můj hlas zeslábl
pero není tak pronikavé
tělo tak pracovité

O bože, dej mi víc pokory a píle !
Tak možná přijde čas
rozhřešení a pokání
snad dojdu na konec světa
a mých dnů
očistěn a s pokojem

snad si vydobudu, vyprosím, vymodlím
požehnání
úctu
a lásku
Modlím se
a doufám
v sebe
a v pomoc
Boží

* * * * *

Nevím, nevím jak dál
po cestě kterou znám
houpy hou se země otevře
když kmotra zaklepe na dveře

Pravím dále
kosu odloží v sále
a vhupká svižně a lehce bez pokory
jako když jde do sklepa pro brambory

Rozloží se v křesle
zeptá se na sto a jeden hřích
což mi připadá k smíchu
dávno už jsem přijal rozhřešení:
tělesné potěšení 2x denně
a jen tak budu zdrávas

Pak mě vyzve
abych řekl básničku
Třeba tu o smrti, velí
a já recituji Verlaina

Pak se ocitám v posteli
prostěradlem balzamovaný jako v horečce
nic víc se mi už nechce
než zavřít oči a spát a spát

Země se otvírá houpy hou
já líně kráčím pustinou
je strašné vedro
kapky vody cucám z bodláci

Samozřejmě nepláči
čas žít, čas umírat
lepší umřít než skomírat

Obrozenecká

Ležím na mezi a jím
všechno kolem je voňavé a křupavé
jak preclíček v dlani
Jsem milován
rodnou hroudou
Jsem milován
vším na co se kolem podívám

Do úst strčím rodnou travu
a prostřihnu si ret
z rodné hlíny budu řezat květ
a pověsím ho na provázku
a on bude kamenět

Z rodné hroudy uhnětu Venuši
zatímco shůry mi taktují
barokní oblaka
svatého Mikuláše
i ty Jane
a Ivane
s prstem na ústech
a s prstem na čele

Naším dědictvím z rodu k rodu
je mlčení s rolničkou
a křik v podzemí
Jsem podminován
tuhle zemí
rostu z jejích balvanů a hlíny
ach, prsti rodná
vypijem spolu sklenku do dna
a pak mě tiše zavineš

Jednou se uložím
do rodné půdy
někde v borech
a uprostřed vůní
kůry zapějí :
Byl Čech jak poleno,
ach pro Tebe,
Česko,
srdce měl zlomeno

* * * * *

Nepotřebuji důkazy
blesky
zázraky
stačí chodit a dívat se
netřeba mi klekat
a klepat
všude cítím boží přítomnost
a hmatám tu tvořivost
Obdivuju
klenbu i portál
kaňon i krápník
díla, kde čas překračuje lidský práh

Dokud dýchám vím
nepotřebuji „víru“
a „důkazy“
(a v tom jsem asi špatný syn)
já TO prostě vím.
Těžko se hledají slova
pro obrazy uvnitř
vždyť jde o to
poznat a pochopit
co je ZA
svět za zrcadlem
skutečnost za obrazem
děje za historií
není v tom žádná mystika
a spiritismy
mohl bych to třeba nazvat
svět božích alotrií...

Každopádně mé jistoty jsou uvnitř
jsi tu, můj Bože
nejen do mé smrti
ale navždycky
A jen skrz Tebe mé já přesáhne
fyzický rozměr jednoho života
a tak po mně nebude potopa...

* * * * *

Bůh
ukrytý v lesích
ukrytý v nás
bůh skal
bičuje důtkami deště svou zem
já „vzrušený, v slzách, něm“
chci šplhat výš

Vítr rve koruny
a zadržává mi proud myšlenek
vylitý z břehů
strhává všechno dávno postavené a vyzkoušené
ztrácím rovnováhu a klid
padám do hromady vod
chci jít po vlnách
chci šplhat výš

Strhává mě proud
mysl už odplavila smetí
a bahno kolem zasmrádá
dávné ideály jsou v křeči
a armády protivníků se formují
jak larvy komárů
objímám tvůj strom, bože,
chci šplhat výš

Chci uniknout vodám
které zalévají duši
- a většina mého já je voda
ten bílý obláček nad krematoriem
duše sladká
ten na okamžik uspořádaný proud myšlenek a chutí
který mě pořád nutí
šplhat výš
chtít víc

Chci plavat ve vlastních vodách
být bičován deštěm
šlehán větry
a sklánět se před tváří té
která to všechno umí rozehrát
tuhle symfonii živelů,
Velké Matky
Velké Neznámé

Přírody

Bože, chci šplhat výš

Mlčím, „vzrušený, v slzách, něm“
před horským kamenem
velkolepostí hor
zanedbatelný tvor
utržená část řetězu
příbuzný ničitele
i tvůrce
všechno mám ve své moci
nesu odpovědnost i vzdor
chci čin,
ale JAK !
Výkřik se utápí,
slova se ztrácí v mlhách
Bože, chci výš

Vše, co chceš, člověče,
toho také dosáhneš, nešťastníče!
Chtěl bych s vámi o tom hovořit, pane Goethe,
leccos nově uchopit
moje moc není jen v ústech
nestačí napsat: Tady byl a tady žil
on to byl, kdo napsal čin
Bože, já chci
od života víc

Bedřichov 19. 7. 1997

Velký Řidič

Ten Velký Řidič
dřímá nad dálnicí
a jen letmo sleduje
ty tisíce lentilek
s červenými zadečky
těkavě létající sem a tam

On to rozhodně nevnímá
jako my
zahledění do svých osudů
on vidí všechno komplexně
ve vzájemných souvislostech a vztazích
nezajímá ho jedna lentilka
ale celý svět
burácejících cukrovinek

A dost možná se i směje
když háže sníh na asfaltovou zem
a pozoruje co se děje
jak lentilky zvolňují
nervózně mrkají a čadí

Ten Velký Řidič všechno sleduje
odečítá mou i tvou stopu
hlídá souvislosti
v nichž se dole pachtíme
a létáme a zrajeme
úspěšně Jím klonování
a vůbec ho nerozhází
ani náš pád a střet
neboť on hlídá celek
ne jednotlivosti osudů
i když každá jednojediná součástka toho stroje
má jeho péči, zájem a lásku
(Velký Řidič pomáhá Všemu
ovšem srozumitelně jen těm
kteří o něm ví)

Je to prosté.
A člověk to musí mít zažité,
není to blesk shůry
náhlé ozáření
je to jako let v náručí

Jistěže rychlost a výška
je jen nedostatek pokory,
a člověk letem nad touto zemí
se Mu rozhodně nepřiblíží,
ale je krásné vnímat zemi z výšky,
tu zemi krásnou, zemi milovanou,
je to krásné, i když vím,
že ve výšce je vždy
skryt pád
(Je to věc pokory
a umění odejít)

Ty malé lentilky
se říjí stošedesátkou
v šesti pruzích
kolem samá čísla a počty
všechno jakoby automatické
samozřejmě
ale stačí jen nepatrná chyba
a je tu střet
Ach omyle, náhodo, rakovino
ochraňuj nás Velký vůz
a polibek Múz !

* * * * *

Až Tě někdo políbí
za 4 000 let
má malá kometo
bude to důkaz
že člověk je tu pořád
a že se koneckonců moc nezměnil

V ruce drží božský falus
v tornistře maršálskou hůl
širák odhazuje v dál
šplhá po břechťanu na balkón
a zpívá o větru, který to ví,
kéž žije, je zdrav a svěží

ten podivný člověk postmoderní,
který už 200 let říká,
že je, protože myslí

Slzím pod Tebou
má malá kometo
nad Tebou Kassiopea
královna nebes
(o níž jsem psal, když mi bylo šest)
Miliony lidí Tě znovu uvidí
a doufám, že porozumí poselství
o zázraku hvězdy s chvostem
i ti, co tu bohdá budou
za 4 000 let
a doufám, že obraz muže
z Betléma jim nebude cizí
stejně jako slzy a smích

Ale dost možná se jim ten obraz
scvrkne jen v soustavu
jedniček a nul
která netrpí bolestí
a ani se nepotí
ale pak těžko
najdem člověka
který pochopí
polibek
komety

Možná

Možná
se těla
budou milovat
na dálku

možná
se budou milovat
s umělými údý

možná
„odhodí veškerou hmotu“
(tady tě polechtají
a o pár světelných let dál dojde k erekci)

možná
erekce bude úplně zbytečná
stejně jako tělo
a smrt bude
„konec provozu“

možná
budou kopulovat
jen nějaké zářící objekty
a těla budou figurovat
jako proměnliví „nositelé schránek“

už dnes jsou těla stále víc zbytečná
už dnes jsou těla přítěž
už dnes to těla nezvládají
a duše jakbysmet
to přetížení je příliš silné
taky proto se volí soulož po telefonu
a sexinternet

možná
třetí čtvrté ruce
a další automatické údý to obstarají
sami za sebe
a opravdu zůstanou jen duše
ty sršící zářící obláčky
s nejasnými obrysy
a nejasnou minulostí

Čas existence psyché bude každopádně
delší
než těl
co však bude s rozkoší duší
to opravdu nevím
silně pochybuji
že ji uspokojí
jen vědění a poznání
že vůně, hmat a čich
skořice a anýz
ji nebude chybět
sám za sebe TEĎ považuji za nejlepší stav
kdy tělo oproštěné
se miluje
a odkudsi z obláčku se dívá duše
a poté se zas s tělem spojuje

možná
jednou bude všechno jinak

* * * * *

Mezi všemi hrdiny
slova
písma
meče
stojí u mě na místě prvním:
muž, který sázel stromy

On to byl
který mě vedl
když jsem malomyslně
on mi dával sílu !

Milý Bonifáci,
tak je to,
to je ten oblouk dějin
od okamžiku kdy padnul tvůj dub
síla jediného stromu
dostala jiný smysl
činy se vracejí k svému počátku
a muž, který sázel stromy
to pochopil
a myšlenku proměnil v čin.

* * * * *

Pohodáři ve svých bílých košilkách
tiše plandají
a zpívají

a náhodní chodci
ukusují jejich keksy
a pobrukují

svou píseň

(Velká bílá spontánní báseň)

KONEC